

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וירא אליו ה' (בראשית יח. א)

כתב מהר"י גיזפאן זצ"ל בחיבורו 'מנחת יהודה' על פס' זה: פירש רש"י ז"ל לבקר את החולה עד כאן, ולפי זה שמא יש לומר שבא להודיע לנו מעלת אברהם אבינו עליו השלום שאף על פי שהיה חולה והוא יום שלישי למילתו והצער כבד עליו, מכל מקום לא עזב חסדו בשביל חליו אלא אמר.

והוא יושב פתח האהל ופירש רש"י ז"ל לראות אם יש עובר ושב ויכניסם בביתו, ואמר והוא יושב, משמע שאף על פי שהישיבה קשה לו מתוך צערו מכל מקום היה יושב כדי שלא ימנעו האורחים מליכנס עמו כשרואים שהוא שוכב ומצטער, פתח האהל ולא בתוך אהלו, כחום היום, ואף על פי שהשמש קשה לו.

וישא עיניו, רצונו לומר אף על פי שהן כבודות עליו מחמת צערו, וירא והנה שלשה אנשים חשובים ככל אנשים שבמקרא והם צריכים טרחא יתירא כמפורש בענין, ואף על פי כן וירא שהבין שהם צריכים כבוד גדול, וירץ לקראתם, ולא על ידי קריאה, מפתח האהל ולא כשהיה קרוב אליהם רץ, וישתחו ארצה, להורות השפלה וענוה לפנייהם ושחביבים הם אצלו.

ועוד וירץ לקראתם, רצה להורות לנו בזה שכל זמן שיעשה האדם איזו מצוה שצריך לעשותה בחשק רב לא מצוות אנשים מלומדה לזה הורה על ידי ריצתו שהוא משתוקק כל כך לעשות המצוה בזריזות גדולה, ומה גם למה שידוע לנו ממה שנאמר גבי אהרן וירץ אל תוך הקהל, שכשאדם רץ לדבר מצוה הוא מעורר בזה למלאכים הנקראים תא הרצים שרצים ומלמדים זכות על ישראל כמו שכתב שם במקומו פרשת קרח עיין שם. עכ"ל.

ועכ"ז לא שכח אברהם חינוך בנו לקיום מצות הכנסת אורחים גם בעת הזאת שהרי מובא במדרש (ב"ר מח, ג.) על פס' ויתן אל הנער' (בראשית יח. ז) אל הנער. זה ישמעאל, לחנכו במצות. עכ"ל. ויועיון בשפתי חכמים שם. וזאת על אף שגם ישמעאל נימול אז והיה בן שלוש עשרה כמובא בפסוקים, ולא אמר אברהם, מסכן הילד אני לא אצערו כעת, אלא אדרבה היא הנותנת שילמד הילד שגם בעת צער צריך להשתדל בקיום מצות הכנסת אורחים. וראה עוד בזה מה שהעלנו על אבותינו ואמותינו הקדושים במדור 'מהליכות אבותינו' בעמ' השלישי.

ובמצוה זו יש לחנך את הילדים הן לעשה והן ללאו. ר"ל, בדורנו זה היא אפשר להכניס כל אחד ואחת לבית הן מסיבה רוחנית והן מסיבה גשמית וואכמ"ל, וע"כ יש להרגיל את הילדים לא להכניס לבית כל מי שדופק בדלת אלא יש לשאול קודם את ההורים, למעט אנשים הידועים שההורים מכניסים אותם בחפץ לב. כמו"כ כאשר האורח הוא איש יגש אליו הבן, וכאשר היא אשה תיגש אליה הבת למעט אם אינם נמצאים יגש ההורה בעצמו.

גם יש להרגילם, שאם רוצים אורחים צריך שיהיה הבית מסודר ומאורגן לכבדם כדבעי וע"כ מחובת הילדים לעזור לארגן ולסדר וכל שאר הדברים ביתר שאת ויתר עז. נוסף לזאת, יש פעמים שכאשר מגיעים אורחים הדבר בא על חשבון הילדים, כגון שצריך להשכיבם בחדרם, וע"כ יש לחנכם לדעת לוותר על חדרם ועל נוחותם, דאז גם כאשר יצטרכו בגדים או דבר מה מחדרם יהיה עליהם לבדוק אם אפשר להיכנס לחדר, וכמו"כ מלכתחילה עליהם לדעת שלא טוב הדבר שכל פעם יכנסו ויפריעו לאורחים.

עוד יש להסביר לילדים הקטנים, לא להשתולל בבית מפני שזה לא נעים לאורחים. וכאשר יושבים מסביב לשולחן יש לשבת היכן שההורים אומרים ולא היכן שמתחשק. כמו"כ יש להרגיל את כולם לחייך ולהאיר פנים עמ"נ שיהיה תחושה טובה ונעימה לאורחים. גם יש להסביר לילדים שאין לקחת משולחן אורחים, וכאשר הם רוצים דבר מה יש לשאול בצנעא ללא שהאורחים ישמעו, מפני שלא תמיד יש די גם עבור הילדים ועלול הדבר להגיע למצבים לא נעימים ואכמ"ל.

ומי שגדל בבית של הכנסת אורחים משתרש הדבר בלבו ואף הוא בונה ביתו בדרך זו, ורואים זאת לאחר נישואיו בהנהגותיו.

תשתלח ברפתא רבתא מן שמיא, לראשית הגנות המסורות הי"ו, אשר את מלאכתן עושות נאמנה, והילדים באים והולכים לגן בשמחה, יה"ר שיוצרו לראות כל יוציא יראים ושלמים, עושים באהבה ובשמחה רצון שוכן שחקים, ויאריך ה' ימיהן בטוב ושנותיהן בנעימים, אכ"י"ר.

דיני צידה בכעלי חיים מזיקים
מתוך בנין משה ח"ד פע"ז
להרה"ג משה רצאבי שליט"א
פרעוש או נמלה שעל בשרו וכדומה

פתרונות 'לפרשת לך לך'
אחודה חידה! 'הנה נא' (בראשית יב. יא),
'אמרי נא' (שם שם יז), ופירושו עתה.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב סעיד זנאר.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.

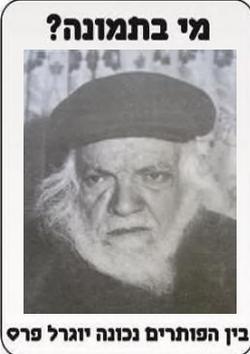
**אלוהי חיה!
הלכו ארבעה
וחזרו חמישה
מי הם?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס**

אם היה הפרעוש על גופו ועוקצו, מותר לתפשו בידים ולהשליכו מעליו, ואין בזה לא משום צידה ולא משום מוקצה, שבמקום צער הגוף כזה לא גזרו חכמים. ואבל להרגו אסור, כדלהלן בפרק ע"ז סעיף ז'. וכן נמלה שבין בשרו ובגדו ונושכתו, מותר לתפשה ולהשליכה. וכן כל כיוצא בזה: ויש אומרים שאפילו אם עתה אינו עוקצו, כל שהוא על בגדו מבפנים סמוך לבשרו והוא חושש שיעקצנו, מותר לתפשו ולהשליכו. ולכתחילה יש להחמיר, והמיקל אין מוחזן בידו. ואם יכול להפילו לארץ על ידי שינער בגדו וכדומה בלי שיטלנו בידו, יש לו לעשות כן:

להוציא יתוש מהחדר שמפריע לו לישון

יתוש וכדומה שנמצא בחדר ומטריד אותו מאוד עד שאינו יכול לישן בגללו, יש אומרים שאם הוא רוצה לכפות עליו כלי, או לתפשו ולהוציאו החוצה, הרי זה מותר. ויש אוסרים. ובמקום דוחק וצער שיש בו ממש, המיקל בזה יש לו על מה שיסמוך, כשאין אפשר לו בענין אחר. ובלבד שיוהר שלא להרגו שזה אסור. ועיין עוד להלן בפרק ע"ז סעיף ט"ו:

"מקק" שנכנס לבית, חגב, עכבר

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מיני רמשים הידועים בזמנינו בשם "מקקים" והדומה להם, שהרבה בני אדם קצים בהם ונפשם נטרדת מהם מאוד כשהם נכנסים לביתם, ובפרט כשהם נכנסים לחדרי משכבם. כיצד יעשה:

לכתחילה יש לדחפם החוצה על ידי מטאטא וכדומה, ויעשה בענין שהרמש לא יהיה ניצוד בודאי (פסיק רישיה) בתוך שערות המטאטא. וכשאין אפשר להוציאם מהבית באופן זה, והוא שעת הדוחק וצער שיש בו ממש ואין אפשר ליישב דעתם, המיקל לצודם על ידי שיכפה עליהם כלי וכדומה, יש לו על מה שיסמוך. אבל להרגם אסור:

וכן הדין בכל זה בחגב או בעכבר שנכנס לבית, כשהם מצטערים ונטרדים ממנו מאוד. וועיין עוד לעיל פרק ע"ג סעיף י"ז:

מחידושי רבותינו

וישכם אברהם כבקר (בדאשית כב. ג)

אמרו בחולין דצ"א אמר ר' אבהו מכאן לת"ח שלא יצא יחידי בלילה ע"כ וכתבו התוס' ד"ה מכאן דהיינו דוקא לת"ח דמזיקין מתקנאים בהם יע"ש. והנה בקמא ד"ס ע"ב כתבו התוס' ד"ה לעולם דר"ת מדקדק מדמקדים כניסה לציאה בנכנס לעיר אחרת איירי מדיליף בפסחים מאברהם דמצפרא סגי לזרוז מדכתוב וישכם אברהם ודלמא משום כי טוב הוא דלא השכים אלא ודאי מביתו לא שייך למימר שיצא בכי טוב שמכיר המוקשים והפחתים יע"ש:

וקשה דאין הכא נמי דמשום מוקשים ופחתים ליכא מ"מ משום מזיקין איכא דאסור לת"ח שיצא יחידי כמ"ש בחולין וי"ל דהתם בפסחים מיייתי קרא דוישכם אברהם דפרשת עקידה וכמ"ש התוס' התם בחולין דצ"א ע"ב ד"ה מהכא ובפסחים ד"ד ע"א ד"ה שנאמר וא"כ גם משום מזיקים אין חשש אי משום דהו"ב נעריו עמו ואי משום שלוחי מצוה אינם נזוקין:

ממ"ק במ"ש דמשום מזיקים הי"ד לת"ח ולא לכל אדם ומ"ש בפסחים מיירי ברחוק העיר מפני המכשלות והלסטים יע"ש: וקשה דבקמא מיייתי קרא מואתם לא תצאו והתם מיירי משום מזיקים כמ"ש התוס' התם ובפסחים ד"ב ע"א ומשמע דלכל אדם משתעי מדלא נקט ת"ח. וי"ל דודאי היכא דשכיחי היוקא אפילו כל אדם אסור לצאת מקרא דלא תצאו והיכי כתב דמסברה נפקא וי"ל עמ"ש התוס' בפסחים ד"ב ע"א דהקשה לרב יהודה תרי קראי ל"ל ומשנו דקרא דהבקר אור אצטריך בכניסה לעיר אחרת משום פחתים וקרא דלא תצאו אצטריך משום מזיקין יע"ש וא"כ לספרים דלא גרסינן האי קרא ס"ל דבכניסה לעיר בכי טוב לא צריך קרא דסברה הוא:

והנה בברכות דמ"ג ע"ב אמרינן ו' דברים גנאי לת"ח ואחד מהם אל יצא יחידי בלילה והי"ט משום חשד יע"ש והקשה מוהרש"א ז"ל בחי' דל"ל משום חשדא ת"ל דאיכא איסורא משום מזיקים כדאמרינן בחולין ומתריך דהכא מיירי בעיר דלא שכיחי מזיקין יע"ש וקשה דלת"ח אסור אפילו מעירו כמ"ש התוס' התם:

ולעד"ן במ"ש בפסחים דקיי"ב ע"ב תניא לא יצא יחידי בלילה לא בלילי רביעיות ולא בלילי שבתות מפני שאגרת בת מחלת היא וחילותיה יוצאים כו' יע"ש ואע"ג דאביי גזר עלה שלא יהיו בישוב כלל מ"מ בזמן התנאים היו בלילי רביעיות ובלילי שבתות וא"כ הך בריתא דברכות מדבר בשאר לילות והאי דחולין מיירי בלילי רביעיות ובלילי שבתות ועוד נ"ל במ"ש בתר הכי ולא אמרן אלא דלא קביע ליה עדנא אבל קביע ליה עדנא מידע ידיע דלעידנא קאזיל ומשמע מתוך הלשון דלא קביע ר"ל דאינו בקביעות זה הלימוד בכל לילה אלא לפרקים הזהרה שמענו דאל יצא מפני חשד ואע"ג דמשום מזיקים ליכא דהוא שליח מצוה כדאמרינן בפסחים ה"ח ע"ב בעו מניה מרב בני רב דדיירי בבאגא מהו למיתי קדומא וחשוכא לבי רב א"ל נתנו עלי ועל צוארי יע"ש אבל מ"מ חשד איכא: ומ"מ צריכין אנו **המשך בעמוד הבא**

לעילוי נשמת
סעדיה בן מנצור ז"ל, רפאל בן סעדיה
ז"ל, משה בן סעדיה ז"ל, תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
רדה בת עווד
תחי' בשכחע"י

מחידושי רבותינו

תְּרַעוּמָת – מה שכיום אומרים תְּרַעוּמָת.

המשך מהעמוד הקודם למודעי דמ"ש מוהרש"א ז"ל דבעיר לא שכח כן הוא מפורש בתוס' ז"ל בסנהדרין דמ"ד ע"א ובגטין דף ס"ו ע"א וביבמות דקכ"ב ע"א דכתבו דשידים אינם מצויין בישוב כ"א בשדות ובהרים בשם הירושלמי ובחולין דק"ה ע"ב וא"כ נמצא דבזמן התנאים לא היו נמצאים כלל אפילו בלילי רבעיות כו' דאל"כ הו"ל לחלק בשלום ובגט בין שאר לילות ללילי רבעיות וכו' וקשה מההיא דפסחים: ואפשר לומר דשידים אינם מצויים לעולם בישוב וההיא דפסחים אינם שידים אלא מזיקים דייקא נמי דקתני מלאכי חבלה. כתבו עוד התוס' התם בחולין דג' צריכין שימור מלך ות"ח וחתן יע"ש: וקשה דמימרא זו היא בברכות ד"ן ע"ב ושם לא הזכיר מלך:

והנה רש"י בחולין פירש וישכם בבקר ולא קודם היום אע"ג דלאו יחיד הוא וכ"ש יחידי ע"כ והרב נחלת יעקב בפרשת וירא ע"פ זה פירש דברי רש"י ז"ל הללו דאברהם לא היה יחידי שהיה יצחק ובי' נעריו עמו ואפילו הכי הוא גנאי משום חשדא דזנות כדאמרינן בברכות וכ"ש כשהוא יחידי דאיכא נמי משום סכנה יע"ש: וקשה דהתם בברכות דמ"ג ע"ב מפורש יוצא דהוי דוקא יחידי ואם יש בני אדם עמו אין כאן חשדא זו ועוד דאמרינן התם ד"ג דתרי וכשרי אין כאן חשדא יע"ש:

ואפשר לומר על צד הדוחק והוא במ"ש בקידושין דפ"א ע"א רב ורב יהודה הו' אולי באורחא הוה קא אולא ההיא איתתא א"ל רב לרב יהודה דל כרעך מקמיה גהינם א"ל והא מר הוא דאמר בכשרים שיד א"ל מי יימר דבכשרים כגון אנא ואת כו' ופסקי הר"מ ז"ל דין זה בהלכות איסורי ביאה פכ"ב ה"א יע"ש וכתב המ"ל ז"ל בפ"א מהלכות סוטה ה"א משם הראשונים דהתם משום צניעות ועונה יתירה הוא דקאמר הכי אבל מדינא מותר דסתם אדם כשרים הם ופסק הר"מ ז"ל נמי לחומרא יע"ש וא"כ נמצא אפילו ב' וג' בני אדם צריך לשמור עצמן מפני החשד אע"ג דמדינא אין בהם חשדא דמותר להם היחוד מ"מ צריך לנהוג בהוא חומרא ולכך כתב רש"י ז"ל ולא יצא קודם היום אע"ג דלאו יחיד הוה ור"ל ומשום מויקון ליכא משום חומרא חשדא איכא דת"ח צריך לשמור עצמו לפנים מן השורה כדמצינו בכמה דוכתיה וכ"ש יחיד דאיכא תרתני סכנה וחשדא: (דברי שלום' למהר"ר שלום שרעבי זצ"ל)

מהליכות אבותינו

לרפואת ולזווג הגון הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

הכנסת אורחים

נתפרסמה עדתינו במעלתה במצות הכנסת אורחים, שהיו מארחים בשמחה ובטוב לבב בעין טובה ולב רחב על אף קושי המחיה. וראוי לעלות את שכתב הרב אברהם ערוסי זצ"ל בחיבורו 'אור לישרים' [פירוש למסכת אבות] על משנת (פ"ב מ"ז) 'קנה שם טוב קנה לעצמו' (מובא בספר 'נר יאיר' עמ' ס"ז) וז"ל: איך יוכל האדם לקנות שם טוב, וכי מוכרין שם טוב בשוק, אלא במעשיו הטובים להזיל כסף בצדקה ובגמילות חסדים.

וכבר היה מעשה בחסיד אחד שהיה בארץ התימן בעיר ציבר אלמחווית, והיה שמו מוהר"ר יחיא סעיד צבארה זצ"ל, והיתה מלאכתו נפת, והיה אוהב צדקה וגמילות חסדים. הלך ובנה לו בית רחוק מהמדינה כשני מילין על אם הדרך, ועשה לו חדר גדול מאד להכנסת אורחים, ובנה לו בית הכנסת שם וקנה לו ספרי תורות, ומקוה מים לטהרה, ובכל יום מוציא איפה חטים ושתי נשים לפניו אופות ומכינות לכל עובר ושב, וכל מי שנכנס לביתו רעב יוצא כשהוא שבע. ובכל שבוע שוחט בהמה ומאכיל לכל עובר ושב עד שיצא לו שם טוב בעולם. ומקבץ יתומים ומגדלן בתוך ביתו ומאכילם ומלבישם ומלמדם תורה ומלמדם מלאכה ומשיאים נשים. ועוד מדה טובה היתה בו, באים האורחים ונלחמים על המקומות ועל הכלים, זה אומר שלי וזה אומר שלי, והוא מביט בהם ושותק כאלו הוא האורח והם בעל הבית. ויש אורחים יושבים בבית שנים וחדשים ואוכלים ושותים ומתענגים ולא דיבר להם כלום, לא הוא ולא אשתו ולא בניו, ויגיעים ועמלים ביום ובלילה להשביע נפש שוקקה ונפש רעיבה למלא טוב.

ועוד מדה טובה אחרת היתה בו כשהיה בא אצלו תלמיד חכם היה מכניסו לחדר לבדו ומאכילו ומשקהו ומהנהו מאכלים טובים בשר שמן ויין, ויושבים לעסוק בתורה ביום ובלילה שניהם ולא פסיק גירסא מפומייהו, וכשמבקש ליפטר מאצלו נותן לו מתנה הראויה להתכבד וישלחהו וילך בשלום.

היה איזה אדם חולה היה מטפל בו לרפואתו ולהאכילו ולשרתו עד שיהיה בריא וילך מעצמו. ובכך גדול כבודו בצדקה וגדול שמו בעולם, ויהי ה' אתו ויהי שמעו בכל הארץ. אחו מדתו של אברהם אבינו וזן למולים ולערלים לטמאים ולטהורים, צדקתו עומדת לעד.

ושלשה צדיקים בעלי צדקה מכניסי אורחים בארץ התימן אשר צדקתם עצמה מספר הם הנקראים בעלי שם טוב שהיו עניים בני ביתם, ואלו הן, מוהר"ר סאלם אלעזרי זצ"ל היה שוכן בעיר אלסרה, ומהר"ר אברהם חגבי זצ"ל היה שוכן בעיר רוקאב בראע, והשלישי הכי נכבד הרב הנז"ל זתע"א. עליהם אמר שלמה המע"ה (משלי לא. כט) רבות בנות עשו חיל זה מוה"ר סאלם אלעזרי ומוה"ר אברהם אלחגבי, ואת עלית על כולנה זה מוה"ר יחיא סעיד צבארה תנצב"ה והיה שוכן בעיר גבל אלטרף יע"א. עכ"ל.

וב"ה גם כאן בארצנו הקדושה המשיכו לקיים מצוה זו בהידור, אלא שבשנים האחרונות נחלש מאוד הדבר, ואולי חלק מהגורמים הוא נושא ההכשרים, ועכ"פ ישתדל האדם לחדש ימינו כקדם, אכ"ר.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה. תנצב"ה

חכמי תימן

הרב יחיא בן יוסף לגאמי זצ"ל נולד בערך בשנת ה'תרס"ט, בכפר לגאם במחוז בני בהלול.

קיבל תורה מדודו הרב יחיא רייבי. בנעוריו הגיע לצנעא והוסמך ע"י הראב"ד הראשי הרב יחיא יצחק הלוי והרב יחיא טויל והרב אברהם עמרני.

היה רב קהילת לגאם עד העליה הגדולה לארצנו הקדושה, שבה התגורר בראש העין.

נפטר י"ט אדר ה'תשנ"ג.

תנצב"ה

התודה...

ו הברכה...

לאיש היקר במעלה, זוכה ומוזכה הרבים, ומלמד את התשיב"ר מידי יום בשמחה ובתמים, והם צאן קדושים נכנסים ויוצאים אצלו בחדוה ובדיעה ומחכימים, הלא הוא

הרב יאיר נהרי הי"ד,

יה"ר שיוזכה לגנים רבים וזרעו ירבה כחול ימים, וכולם יהיו צדיקים ישרים ותמימים, הולכים בדרכי אבותינו הקדושים, ותורה יאירו לארץ ולדרים, אכ"י

הערות הארות ותשובות לחידות

ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009

או במייל:

e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

נשמטו בלא משים, ילדים בגילאי 3-4-5 עלו לקרוא

בס"ת בשמחת תורה

ולאשר אמרי כמנהג אבותינו הקדושים, הלא המה הילדים הצדיקים: בנימין בן יעקב נ"י ישראל כחן נ"י אברהם כחן נ"י. יה"ר שיגדלו כמעלות התורה והיראה בדרך ישראל סבא, ויהיו תלמידי חכמים נבונים ויזועים, מאירים בתורה וכמעשים טובים כאבותינו הקדושים והטהורים.

תלמידי ביתות ה'ח' שסיימו מתחילת שנה ועד עתה את כל ספר הושע הנביא בידיעה ושינון, נסעו להתפלל על קברו של הושע הנביא בצפת, וחגגו את הסיום עם סעודת צלי אש ביער ביריה, ואף נהנו מהתצפית בגן המצודה. יה"ר שיזכו לברך על גמרה של תורה

בדרכיהם אתהלך...

עת ללמוד..

הצדיק המקובל רבי דוד יעיש חדאד זצוק"ל אשר התגורר בכפר המקובלים מועציירה, החליט בלבו לקבוע שעור בקבלה בתחילת הלילה, ומקום השיעור היה על גג ביתו. אולם, בכל פעם נערמו מכשולים שונים שהפריעו לרב חדאד בלמודו, ביניהם באה שדה אחת שדחפה אותו מגג ביתו למטה וכתוצאה מהדחיפה נפל הרב חדאד על האדמה כשהוא מעולף ומשוע לעזרה, מאורע זה אירע לו פעמים רבות. באחד הימים שח הרב חדאד את הענין לידידו ורעו הרה"צ המקובל רבי שלמה טאביב זצוק"ל. הרב טאביב שחקר את פשר הדבר ועמד על שורשו אמר לידידו. "יסלח לי מו"ר, אולם מסורת היא בידינו שאין ללמוד קבלה בחצי הראשון של הלילה, שכן אז מתגברים הדינים, והזמן הראוי ביותר ללמוד תורת ח"ן הוא רק לאחר אמירת תיקון חצות בחצי השני של הלילה, שזו עת רצון ובה השי"ת משתעשע עם נשמות הצדיקים בגן עדן, ובשעה זו מתגברים החסדים והרחמים". הרב חדאד קיבל על עצמו שלא ללמוד קבלה בתחילת הלילה, ומיני אז פסקה אותה שדה להציק לו ולהפריעו מלימודו.

(ידיד צדיקים ח"א עמ' 234)

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה